

Eva de Wit

Een huis in Frankrijk

band 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Ik heb het zien aankomen, het is voorbij. Zij zag het blijkbaar niet, of ze wilde het niet zien. Naïef, dom? Ik weet het niet. Ze is een slimme meid, dus ik denk dat het een kwestie van struisvogelpolitiek was. Zoals een klein kind zijn ogen dichtdoet en denkt dat z'n moeder hem dan ook niet ziet.

Maar nu kan ze er niet langer omheen, de woorden zijn uitgesproken. Ik ben benieuwd wat de gevolgen zullen zijn. Voor haar, maar ook voor mij...

1

Melanie zit onder de grote parasol bij het zwembad. Er ligt een tijdschrift op haar schoot, maar ze leest geen letter. Telkens weer speelt zich de film af in haar hoofd. De film die helaas geen film is, maar de harde werkelijkheid.

Ach, eigenlijk zou ze niet verbaasd moeten zijn, ze had het immers kunnen zien aankomen? Toch heeft het haar verrast. Ze had wel iets verwacht, maar niet dit, en niet zo.

Als ze eerlijk is, weet ze dat ze haar kop in het zand heeft gestoken. Dat ze niet heeft willen zien wat steeds dreigender dichterbij kwam.

Maar ze heeft het met die houding niet kunnen tegenhouden: Jean is weg en komt niet meer bij haar terug.

Veel erger nog, zichzelf moet weg. Weg van dit prachtige plekje, weg uit dit schitterende huis, weg uit dit mooie land wellicht... En de grote vraag is: waar moet ze naartoe? Die vraag houdt haar al twee dagen onafgebroken bezig.

Als haar maag knorrende geluiden begint te maken, staat ze met een zucht op en loopt naar binnen. In de keuken kijkt ze in de koelkast. Nee, ze heeft geen zin om te koken. Dan maar een blik soep, dat is gemakkelijk en snel klaar.

Even later zit ze, nog steeds alleen, aan een hoekje van de grote eettafel op het terras. Voor haar staat een kom met aspergesoep, daarnaast een mandje met een half stokbrood en ook nog een glas droge witte wijn.

'*A votre santé, madame!*' mompelt ze en ze heft kort het glas alvorens een flinke slok te nemen. Dan legt ze haar hoofd op de tafel en barst in huilen uit.

Als ze eindelijk tot rust komt, is de soep koud geworden. Ze snuit haar neus in het papieren servetje dat onder het stokbrood lag en zucht

diep. Die tranen hebben haar opgelucht, maar haar probleem is er niet mee opgelost. Toch voelt ze zich anders, beter dan de voorgaande dagen het geval geweest is.

Ze schuift de soepkom van zich af, neemt nog een flinke slok wijn en begint dan aan het stokbrood te knabbelen. Nadenken moet ze! En niet over wat gebeurd is, maar over wat er moet gáán gebeuren. Hoe moet ze verder met haar leven, wat zijn de mogelijkheden en hoe pakt ze het aan?

Ze schenkt zichzelf nog een glas van de wijn in en gaat met het laatste stukje stokbrood in haar hand weer in de gemakkelijke stoel onder de parasol zitten. Het is inmiddels acht uur, maar het is nog steeds warm. Wat is dat Franse klimaat toch heerlijk! Zal dat binnenkort ook verleden tijd zijn? Moet ze weer in het kille en koude Nederland gaan wonen?

Ze zucht. Vragen, vragen, vragen...

Even later betrapt ze zichzelf erop dat ze in gedachten toch weer terug is in het verleden. Haar eerste ontmoeting met Jean. Ze kwamen elkaar tegen in een kroegje in Parijs, de stad waar zij tijdens haar studie Frans stage liep. Ze raakten aan

de praat en ze was direct geïmponeerd door zijn volwassen manier van praten. Hij was een man van de wereld en had flair. Ze vond hem interessant, juist ook omdat hij Frans was. Ze maakten een afspraak voor het volgende weekend, en aan het eind van die avond was ze tot over haar oren verliefd.

In de weken daarna stond hij soms opeens voor haar neus, om dan weer voor dagen te verdwijnen. Hij legde uit dat hij veel moest reizen voor zijn werk, hij handelde in kunst en antiek. Wat die 'kunst' precies inhield, daar is ze nooit echt achter gekomen, het bleef altijd vaag. Maar dat hij er goed aan verdiende, dat was zeker.

Na een jaar had Melanie de knoop doorgehakt. Ze was gestopt met haar studie en vertrok met Jean naar het prachtige, oude huis in Zuid-Frankrijk. Hij nam haar mee op zijn reizen door heel Europa, Amerika en Noord-Afrika. Ze logeerden in de mooiste hotels, waar zij overdag wat in het zwembad lag of ging winkelen in de voor haar nieuwe steden. 's Avonds dineerden ze samen en zaten tot laat in de bar van het hotel.

Maar de laatste jaren ging Jean steeds vaker alleen op reis. Dan had hij het 'te druk' om haar

mee te nemen. Soms zat ze weken aaneen alleen in haar mooie huis in Frankrijk. Af en toe be- kroop haar de twijfel: waar was Jean, en met wie? Maar als hij plotseling weer thuiskwam, hadden ze heerlijke dagen met elkaar.

Het contact met vrienden en familie in Ne- derland was steeds minder geworden. In het be- gin was haar moeder een keer een paar dagen we- zen logeren, maar toen Jean thuiskwam had hij de moeder van zijn geliefde duidelijk laten voe- len dat haar aanwezigheid hier niet echt gewenst was. Daarna was mama al snel weer vertrokken, en sindsdien hield Melanie het contact maar een beetje af. Nu en dan gingen Jean en zij samen een paar dagen naar Nederland. Dan bezocht ze haar moeder. Dat was genoeg.

En vriendinnen? Dat was lastiger geweest. Ze had in Utrecht een trouwe vriendinnenclub ge- had. Suus, Jessica, Nina en zichzelf, vier studenten Frans. ‘Vriendinnen voor het leven’ noemden ze zich in die goede tijd. Maar toen ze een relatie kreeg met Jean, veranderde dat al snel. De mei- den waren kritisch en vonden Jean te oud en te glad, zoals ze haar onomwonden zeiden. En na haar definitieve vertrek naar Frankrijk waren ook die contacten verwaterd.

Jean en zij waren veel op reis en de vriendinnen waren druk met hun studie, het studentenleventje en hun families.

In het begin gingen er nog regelmatig telefoontjes of e-mailberichten over en weer, maar ook dat werd minder – tot het helemaal stopte. Het enige wat overgebleven was, was een berichtje via Facebook rond de kerstdagen.

Zelf deed ze weinig of niks met social media. ‘Flauwekul,’ vond Jean, ‘de hele wereld hoeft niet te weten wat jij aan het doen bent.’

Maar de laatste tijd zit ze steeds vaker op Facebook om te lezen hoe het met de mensen van vroeger gaat.

Melanie zucht. Genoeg gedroomd over vroeger! Ze moet plannen gaan maken. Want eergisteravond, toen Jean zijn snelle auto voor de deur had geparkeerd en het terras op was gelopen, had hij heel haar wereld op z'n kop gezet.

Hij had haar nauwelijks begroet, alleen even geknikt, alsof hij tien minuten in plaats van tien dagen was weggeweest. Daarna zei hij, zo nonchalant alsof hij een opmerking over het weer maakte: ‘Er gaan dingen veranderen. Ik heb dit huis aangemeld bij een makelaar voor de ver-

huur, over drie maanden moet je eruit zijn.'

'Moet ik eruit zijn?' had ze herhaald. 'En jij dan? Ik bedoel, waar gaan we dan naartoe?'

Hij had haar met een koele blik aangekeken en geantwoord: 'Ik heb mijn eigen plannen, dus die moet jij ook maar maken...' Even leek het of hij aarzelde, maar toen zei hij: 'Ik ga in Spanje wonen. Jij kunt natuurlijk je eigen spullen meenemen. Makelaar Pierre Colet gaat een huurder voor me zoeken. Maar ik heb hem gezegd dat jij hier nog drie maanden kunt blijven wonen. Tenzij je natuurlijk al eerder vertrekt, maar dat mag je zelf weten.'

'Maar...'

Jean luisterde al niet meer, hij was fluitend naar binnen gelopen.

Zij was sprakeloos achtergebleven op het terras. Het leek nauwelijks tot haar door te dringen wat hij gezegd had.

Het moest een flauwe grap van hem zijn. Zo meteen zou hij in een gemakkelijk zittende short en polo weer naar buiten komen, met een fles wijn en twee glazen. Dan zouden ze elkaar toedrinken en daarna samen naar binnen gaan, naar hun slaapkamer, om alle verloren tijd in te halen. Net als in het begin van hun verblijf hier in

Frankrijk, als hij een keer alleen op reis was geweest.

Maar toen hij naar buiten kwam, droeg hij een mooie linnen broek en een schoon overhemd. In zijn hand had hij opnieuw de kleine reiskoffer.

‘Ik heb m’n was in de wasmand gedaan, hoor,’ zei hij. ‘Kijk jij er zelf even naar? Marie gooit soms de verkeerde dingen bij elkaar.’

Daarna was hij blijven staan, hij had de koffer op de grond gezet en het leek of het opeens tot hem doordrong dat zij van streek was geraakt door zijn woorden.

Hij deed een stap in haar richting en bleef toen weer staan.

‘Ga je bij Mercedes wonen?’ Ze had moeite de woorden uit te spreken.

‘Overvalt het je?’ vroeg hij en zijn stem klonk even wat zachter. Zonder op haar reactie te wachten, ging hij verder: ‘Kom op, Melanie, je wist toch dat dit eraan zat te komen? Het vuur was er allang uit bij ons, toch? We hebben leuke jaren gehad, maar nu is het tijd voor wat nieuws. Voor jou ook, je houdt immers zo van nieuwe uitdagingen? Misschien kun je je studie weer oppakken of zo...’

Hij pakte de koffer weer op van de grond.

‘Neem rustig je tijd, zoals ik al zei. Je hebt drie maanden om iets anders te zoeken. In die tijd kun je gewoon hier wonen en leven zoals je gewend bent. En je auto mag je natuurlijk houden, dat was immers een cadeautje voor je verjaardag van vorig jaar. We zijn de komende zes weken in Amerika, daarna kom ik wel weer even langs om te kijken hoever je bent en of er nog dingen zijn waarover we moeten praten. En natuurlijk de rest van mijn kleding en zo ophalen. Ik wil het huis gemeubileerd gaan verhuren, Mercedes heeft haar eigen huis en inrichting. Dus er zijn beslist nog wel dingen die hier straks overbodig zijn, die kun je ook meenemen. We hebben goede jaren gehad samen, toch?’

Even had hij zijn hand naar haar uitgestoken en haar over haar wang gestreeld.

Maar voor ze had kunnen reageren, had hij alweer een stap naar achteren gedaan en terwijl hij de koffer overpakte in zijn andere hand, zei hij wat gehaast: ‘Maar nu moet ik gaan. Ik moet... nog iemand ophalen en over drie uur vliegen we. *Au revoir.*’

‘We zijn de komende zes weken in Amerika... over drie uur vliegen we...’ Die woorden bleven maar door haar hoofd gaan. Jean en Mercedes...